

Gebed en aanbidding

1. Het gebed

Het gebed is de atmosfeer waarin de christen leeft. Gebed is voor het nieuwe leven wat ademen is voor het natuurlijke leven: *'Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen kijkt, zal het u vergelden'* (Matt. 6:6). Het persoonlijk gebed is het praktische uitgangspunt voor het leven met God, in afzondering van de wereld (zie Hand. 9:11).

Zonder gebed en bijbellezen is het leven met God niet mogelijk. In de binnenkamer brengen we de gemeenschap met onze God en Vader in praktijk. Daar ontvangen we woorden voor onze ziel. Want hebben we niet vaak in die ogenblikken al bij voorbaat een 'witte steen' gekregen met een nieuwe naam erop, die niemand kent dan hij die hem ontvangt (Openb. 2:17)? Konden we niet alles aan, wanneer we 's morgens de nabijheid en de gemeenschap met God zochten en van het verborgen manna aten? Dat is het noodzakelijke dagelijkse voedsel voor onze ziel. De meeste fouten en afdwalingen zijn te wijten aan het veronachtzamen van het persoonlijk gebed in de binnenkamer. Lui zijn in dit opzicht opent om zo te zeggen de deur van het hart voor allerlei denkbaar kwaad van buiten, dat zich verbindt met de niet geoordeelde oude natuur, die nog in ons woont. Zonder Gods onbegrensde genade heeft dit fatale gevolgen.

Grote ijver in dienst van de Heer weegt niet op tegen het verlies, veroorzaakt door het veronachtzamen van het gebed in de binnenkamer. Ijver zonder gebed werkt

eerder afstotend, want de genade ontbreekt eraan. Dienst zonder gebed baseert zich op vleeselijke kracht. Het persoonlijk gebed is van het allergrootste belang, het is een onmisbare voorwaarde voor een heilig leven.

Maar het gemeenschappelijk gebed, de gebeden en voorbiddingen van de gelovigen samen zijn niet minder belangrijk. De trouw van de gelovigen in het bezoeken van bidstonden geeft de toestand aan van een gemeente. Samenkomen rondom het Woord kan aantrekkelijker zijn en meer belangstelling wekken; in zulke samenkomsten worden we door de Heer onderwezen. Toch zijn die samenkomsten geen graadmeter van de geestelijke toestand. In Korinthe waren veel gaven, maar de geestelijke toestand en het inzicht in de dingen van de Heer stond op zo'n laag peil, dat Paulus moest zeggen: *'(...) u bent nog vleeselijk'* (1 Kor. 3:3).

De gemeente van de levende God is de pilaar en de grondslag van de waarheid (1 Tim. 3:15). Maar wat kan haar praktisch in die positie bewaren? Alleen het volhardend gebed. Nadat het verval was ingetreden, heeft de Heer Zelf de hoop op het herstel van de Gemeente in haar oorspronkelijke toestand onmogelijk verklaard: *'Ik leg u geen andere last op; wat u echter hebt, houdt dat vast totdat Ik kom'* (Openb. 2:24, 25). Dat zegt Hij tegen Tyathira. In zulke omstandigheden is het gebed meer dan ooit nodig om in staat te zijn te bewaren wat wij hebben. Het gebed is een machtig middel tegen de overweldigende golven van wereldsgezindheid. Het sluit de deur voor wolven, die de kudde willen verstrooien. Het verwijdert valse leer en verdeeldheid. Het handhaaft een gemeenschappelijk getuigenis van de genade van Christus. Het brengt onze afhankelijkheid van God tot uitdrukking en opent voor ons de vensters naar de hemel, waaruit op ons neerdaalt wat wij nodig hebben.

Als de gelovigen vanaf het begin ijverig en ernstig aan het gemeenschappelijk gebed hadden deelgenomen, zouden we nu niet hoeven te treuren over zoveel verdeeldheid binnen de Gemeente. Dan zouden we niet diep verootmoedigd hoeven te zijn over het afdwalen van velen, die vroeger met een vrolijk en dankbaar hart met ons wandelden. Veel kwalen zouden in de kiem gesmoord zijn en veel bittere vruchten hadden vermeden kunnen worden. Dat de Heer mag geven dat we ons diep bewust zijn van de verdeeldheid die we over ons gebracht hebben. Als we – persoonlijk en als gemeente – deze schuld erkennen en belijden, dan zal God ons onze ontrouw vergeven en ons Zijn zegen niet onthouden.

De bidstond veronachtzamen, is het miskennen van de noden van de gemeente van God. Niets is kostbaarder dan de gemeenschap met God. Zonder die gemeenschap wachten we tevergeefs op zegen voor de gemeente. Onze behoudenis, hoe belangrijk ook, is niet het enige dat God op het oog heeft. Hij bouwt de gemeente,

en wij vormen de levende stenen van het gebouw in onze verbondenheid met Christus. Deze eenheid is niet een louter uiterlijke eenheid, maar het is de eenheid van de Geest. Als men uit gewoonte, zonder dringende reden de bidstond verzuimt, beijvert men zich dan nog om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3)?

Het gemeenschappelijk gebed heeft een onmisbare functie. Sommige functies van het menselijk lichaam zijn nodig voor het levensonderhoud. Als één van deze functies stagneert, dan is dat op zijn minst de oorzaak van verzwakking van het hele lichaam. Is dat niet hetzelfde binnen de gemeente? De geestelijke toestand van een gemeente hangt af van wat we zouden kunnen noemen: 'de gezonde werking van haar functies'.

2. Aanbidding

Aanbidding is iets anders. Ik hoef niet te benadrukken dat aanbidding ook een onmetelijk voorrecht is. Aanbidding komt minder vaak voor dan het gebed, maar ze heeft een verhevener karakter. Niet omdat ze ons dichter bij God brengt, maar aanbidding stijgt uit boven onze eigen noden. Ze prijst God als de Bron en de Bewerker van alle zegen (Ps. 103), en ze geeft Hem de lof voor dat wat Hij ons van Zichzelf heeft geopenbaard.

Door het gebed naderen wij tot God om iets te *ontvangen*. Als aanbidders komen wij samen om Hem iets *aan te bieden*: '*Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden*' (Hebr. 13:15). Natuurlijk danken wij ook in onze bidstonden (Fil. 4:6), en aan de andere kant voelen wij ook onze noden in de eredienst. Maar wij spreken nu over het karakter van de samenkomst. In onze bidstonden hebben voorspraak en belijdenis hun speciale plaats. Wij bidden voor het welzijn van de gemeente, en dat het evangelie verbreid mag worden. We bidden voor onze gezinnen, de overheden, voor onze naasten, voor de zieken, enz. Bovendien kunnen we ook God danken en Hem prijzen voor al Zijn weldaden.

Maar dat is eigenlijk geen aanbidding. De Heer heeft gezegd: '*(...) er komt een uur, en het is er, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid; immers, de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden*' (Joh. 4:23). Hij bedoelde daarmee niet dat we door gebed en smeking met dankzegging onze noden aan Hem voorleggen (Fil. 4:6). Want dat deden de heiligen reeds vóór en tijdens de bedeling van de wet. Nee, de Vader stond op het punt iets heel nieuws

in te voeren op aarde: ‘aanbidden in geest en waarheid’. Kinderen die God de Vader aanbedding brengen: nooit was iets dergelijks onder de hemel gezien.

En wat nog merkwaardiger is: de Vader zoekt aanbidders, en niet alleen mensen die zich bekeren. De genade zoekt de aanbedding van de kinderen van God. God wil waarheid in het binnenste. De schepping prijst God, maar niet met inzicht. Israël had een uiterlijke dienst, met meer of minder inzicht, maar niet in geest en waarheid. Nu draagt de aanbedding van de christenen dit verheven karakter. Maar de persoonlijke aanbedding, hoe belangrijk en gezegend die ook is, is niet alles wat God zoekt. De eredienst die de Vader zoekt, kan alleen plaatsvinden te midden van Zijn vergaderde familie. Daar waar allen bijeen zijn door de ene Geest, als degenen die gedoopt zijn om één lichaam te vormen. Natuurlijk moet ieder lid de geest van aanbedding hebben, anders is er geen harmonie in de gemeente. Maar alleen in de gemeenschappelijke dankzegging van de plaatselijke gemeente – die het hele lichaam vertegenwoordigt – kan men de aanbedding vinden die de Vader zoekt. Daar bevindt zich een volheid van zegen, want de Heer Zelf is daar tegenwoordig. Zoals er staat: *‘Ik zal uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen’* (Ps. 22:22; Hebr. 2:12).

De plaats van aanbedding is, voor zover we daarover kunnen spreken, buiten de legerplaats (Hebr. 13:13). Het is een plaats van smaad, maar ook de plaats waar de Heilige Geest van ons vraagt: *‘Laten wij dan door Hem voortdurend een loffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden’* (Hebr. 13:15). Het is het dagelijks brandoffer, waaruit het leven van de gemeente bestaat (vgl. Ex. 29). Als wij dit niet onderhouden, onthouden wij God de eer die Hem toekomt en leven wij niet in overeenstemming met onze roeping. De gemeente verliest dan haar rijke zegen, en de gelovige persoonlijk ook.

De aanbedding zal nooit ophouden. In de hemel zijn geen bidstonden meer zoals op aarde. Onze voorspraak en belijdenis zullen ten einde zijn. Wij hebben dan geen vragen meer. Maar de aanbedding die op aarde begonnen is, zal in alle eeuwigheid doorgaan.

De voornaamste gelegenheid om de Vader te aanbidden, is tijdens de viering van het avondmaal op de eerste dag van de week. Daar vinden we de gelovigen tezamen, daar is het hart vervuld met lof en dank. Daar prijzen we de liefde van de Vader, en de toewijding van de Zoon. Daar denken we aan het onuitsprekelijke lijden van Christus op het kruis, de verheerlijking van God de Vader in Zijn dood, en de gezegende gevolgen van deze dood voor ons. Daar ondervinden we de tegenwoordigheid van de Heer in ons midden. Daar staan we stil bij de eeuwige raadsbesluiten van God met betrekking tot Hem, die de Eerstgeborene is onder vele

broeders. Daar is ons hart vervuld met Gods gedachten over het Hoofd van het lichaam. Al deze dingen en nog veel meer kunnen voor onze aandacht staan. Ze vullen ons hart met blijdschap en diepe aanbidding.

Aanbidding vindt niet alleen plaats aan de tafel van de Heer, maar het is wel zo dat de viering van het avondmaal hiertoe een belangrijke aanleiding vormt. Ook in andere samenkomsten kunnen we God aanbidden. Maar alleen een trouwe en besliste wandel, in afzondering van de wereld en in gemeenschap met de Vader en de Zoon, zal het verlangen tot zulke samenkomsten wekken. Alleen dan zijn ze ook tot eer van God.

Bron: Le Messenger Evangélique 1909-210; Titel: Prière et adoration

